

Vorige levens in het 'Wilde Westen'

DE GOUDZOEKER EN DE WASVROUW

Iedereen beroemd in een vorig leven? Welnee! Opvallende beroemdheden zijn altijd in de minderheid. Net zoals nu. Gewone mensen, eenvoudige levens, daar zijn er des te meer van. Toch is ieder leven van grote persoonlijke waarde. Levenslessen zijn er in alle maten, groot en klein. Reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele-den Boer vertelt over Roel en Lynn, die een vorig leven hadden in het ‘Wilde Westen’ van het prille Amerika.

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Op een dag was de beregeningspomp voor het gazon in onze tuin kapot; ik belde een monteur. De lange magerere man die kwam, was een jaar of dertig. Roel was zijn naam. Hij droeg een groene bedrijfsoverall. Roels hoofd was kaalgeschoren, zijn bruine halflange - aan de onderkant recht afgeknipte - hipsterbaard stond hem goed. Op het moment dat ik hem begroette, dwaalden mijn gedachten af. Naar een filmklassieker uit 1925: *The Gold Rush*, een film zonder geluid, met Charlie Chaplin in de hoofdrol. Deze monteur deed me ergens denken aan hoe de acteurs, die goudzoekers speelden in het Canada van de 19^e eeuw, eruitzagen. Een filmverhaal gebaseerd op een grote goudvondst in 1848 in Californië. Honderdduizenden pioniers en gelukszoekers trokken in die tijd vanuit alle windstreken naar het destijds nog nauwelijks ontgonnen westelijke deel van Amerika. Roel stapte de beregeningsput in en hurkte neer op de aarden vloer om het mankement nader te bekijken. “Het filter zal verstopt zijn”, mompelde hij voor zich uit. Ondertussen zag ik hem voor mijn geestesoog veranderen in een andere man. Een veertiger, niet van deze tijd. Dikker ook. Gekleed in een slecht zittende, versleten grauwgrijze overall. Spijkergoed/denim van het eerste uur. De figuur die ik paranormaal waarnam zat gehurkt op dezelfde manier als Roel die nu de waterpomptang vasthield, maar deze man hield een grote ronde zeef van ijzer vast tussen zijn handen. Maakte daarmee schrapende bewegingen over de bodem van een bergbeek, waar hij aan de kant naast zat. Haalde de zeef van zo’n tachtig centimeter doorsnede uit het water, schudde goed, liet het water eruit lopen en bekeek en bevoelde de achtergebleven kiezels. Op zoek naar edelmetaal. Een kolonist/goudzoeker in het Amerika van de pionierstijd. Poef, weg was het beeld.

Snorren & baarden

In een kwartier repareerde Roel het binnenwerk van de metalen pomp en verving hij een kapot filter. Een ijzeren membraam dat kiezeltjes moest tegenhouden bij het oppompen van grondwater. Ik vond het een grappige overeenkomst, dat hij zoveel levens later pomptechnicus was, nog steeds in de weer met ‘zeven en water’. De goudzoeker moest een hard bestaan hebben gehad in het ruige berggebied. Kende daar armoede en eenzaamheid. Leefde van geld dat hij verdiende door stukjes edelmetaal te zeven uit gesteente in bergbeken en -rivieren. Omdat Roel zijn hipsterbaard met enige trots droeg, vermoedde ik dat zijn voorbije bestaan in Het Wilde Westen weliswaar hard was geweest, maar dat hij zich daar in die vrije natuur tussen kolonisten toch op zijn plek had gevoeld. Ik vroeg Roel ‘of hij goed kon leven van zijn monteurswerk’. Hij antwoordde: “Dat gaat best. Ik houd ervan mijn handen vies te maken. Maar ik verdien meer met mijn hobby.” “Wat voor hobby?” “Misschien gek”, zei hij, terwijl hij naar zijn grote handen keek, “ik leer voor goudsmid. In mijn vrije tijd maak ik gouden ringen. Ik vind prutsen met stukjes goud machtig mooi.”

Onze keuzes zijn nogal eens gebaseerd op (onbewuste) herinneringen aan eerdere incarnaties. Daarom vroeg ik me na het bezoek van deze monteur af, of er zich onder hedendaagse ‘barista- en barbier-mannen’ met hun karakteristieke snorren en baarden, meer gereïncarneerde pioniers of kolonisten zouden bevinden die in de 19^e eeuw door de onontgonnen gebieden van West-Amerika trok-

‘Onze keuzes zijn nogal eens gebaseerd op onbewuste herinneringen aan eerdere incarnaties’

ken. In *Vintage Life* (*) schreef ik over eigen herinneringen aan een vorig leven in die periode: als een oorspronkelijke bewoner van dat gebied, een indiaan. Veel indianen overleefden de enorme blanke invasie niet. Ze stierven bij gevechten om hun land of door onbekende ziektes waarmee ze ineens in aanraking kwamen en nog geen weerstand tegen hadden opgebouwd. Cliënten die ik in mijn praktijk zag, hadden gevarieerde herinneringen aan vorige levens die zich in het Wilde Westen van Amerika afspeelden. Indianen, bizonjagers, *trappers* (vallenzetters), cowboys. Prostituees, animeermeisjes in *saloons*. Aan ‘vuurwater’ >

(sterke alcohol) verslaafden. Gokkende 'mislukte' goudzoekers. Predikers die Gods woord verspreidden. Arme, hongerige boeren en arbeiders uit Europa die hun geluk beproefden in Amerika, het land van onbegrensde mogelijkheden. Land werd gratis weggegeven aan kolonisten, ten koste van de oorspronkelijke bewoners, de indianen. Gewone mensen, die in eenvoudige levens hun best deden te (over)leven. Zulke incarnaties laten hun sporen na op zielsniveau. De ene keer als vage herinnering, de andere keer als 'voorkeur' bij nieuw te maken keuzes.

Pijnlijke vingers

Wanneer een ervaring uit een vorig leven de huidige gezondheid negatief beïnvloedt, kan reïncarnatietherapie van pas komen. Zo had postbode Lynn (45) last van pijnlijke, stijve vingers. Vooral op koude, regenachtige en winterse dagen, aan het einde van een dag post bezorgen. Bij het sorteren en vastpakken van enveloppen werd ze wanhopig van de pijnscheuten die door haar van kou verstijfde vingers heen trokken. Lynn: "Ik zie het dan niet meer zitten. Toch moet mijn werk die dag af. Ik wil mijn baan niet verliezen, thuis ben ik kostwinner." De conclusie na meerdere bezoeken aan de huisarts was: 'Artritis, niets aan te doen. Wen maar aan de pijn'. Tijdens een consult en visualisatie met Lynn stonden haar pijnlijke vingers in ons gesprek centraal. Welke herinnering was verbonden aan moeten doorwerken in de kou? Ze beschreef haar ervaring als volgt:

'Ik zie mijn handen, ik beweeg ze in stilstaand water. Water in een grote tobbe. Ik maak wringende bewegingen in het water en sta voorover gebukt. Boven die houten kuip. Dat ding staat voor me, op de grond. Tot aan de rand gevuld met water. Ik ben buiten, de tobbe staat op kale aarde. Er groeit hier weinig tot niets. Het is koud, het waait stevig. Ik ben in een bergachtig gebied in Amerika of Canada, rond 1850. Het water voelt ijskoud aan. Op het oppervlak drijven kleine stukjes ijs. Het water moet tegen bevriezing aan zitten. Het werk, de was, móet worden gedaan! Hoe krijg ik die hemden straks droog? Achter mij is een klein onderkomen. Gemaakt van afvalhout, oude planken. Tegen elkaar aangezet en vastgekleefd met aarde. Vier kanten en een dak. Met zoveel gaten en kieren dat de wind vrij spel heeft. De deur is een grote halve plank. Ramen zitten er niet in. De wind giert om me heen. Ik ben een vrouw, klein van stuk. Ik loop moeizaam. Mijn voeten en vingers doen zeer. Bewegen en lopen, dat doet pijn. Lopen, zitten, staan, wassen bij de tobbe, alles doet me zeer. Ik heb dikke opgezwollen vingers van het koude water. Ik ben wasvrouw. Alleenstaand. Verdien wat geld met de was doen voor anderen. Het is koud. Hoe kom ik straks de winter door als ik buiten niet meer de was kan doen? Ik heb weinig bezittingen. Zeep om mee te wassen krijg ik in ruil voor nachtelijk samenzijn met mannen. Ik doe zuinig met de zeep, want de was doen voor anderen is dé manier om aan geld of eten te komen. Ik leef bij de dag, spaargeld heb ik niet. Het is werken, eten, slapen. Werken, eten, slapen. Ik zie een lang touw hangen tussen twee hoge palen. Gemeenschapsgoed. Ik heb geen eigen hou-

ten palen om de was aan op te hangen. Het 'huisje' waar ik in woon en probeer te leven is piepklein. Ik pas er net in. Op de grond een plank met oude lappen stof, een bed kun je het nauwelijks noemen. De wind waait hard, ik klapper-tand van de kou en kan het rillen amper stoppen. Zojuist heb ik vier gewassen werkhemden uit de tobbe gehaald en de natte stof met moeite met de hand uitgeknepen.

Hoelang ik hier woon? Een jaar of tien. Ik had een man, die me meenam naar deze onherbergzame streek. Vanuit Ierland. We werkten vroeger op het land, maar oogst na oogst mislukte. We hadden honger en hoorden over Amerika. Onze kinderen waren gestorven van de honger. De enige oplossing was naar hier gaan. In het Westen kreeg je gratis grond om zelf graan op te verbouwen. We reisden lang over zee, ingepakt tussen honderden gelukszoekers. Amerika, het beloofde land. We reisden verder door naar het noorden, voorbij de grote meren. Omdat daar werk zou zijn. Mijn man stierf onderweg. Zijn gezondheid was te zwak voor de lange reis. Het is hier ook zo ontzettend koud! Had ik dat geweten, waren we nooit gegaan. Alle sterke kerels zoeken hier naar zilver in de bergen. In mijnen en in rivieren. Als vrouw alleen stel ik weinig voor. Het is hier te nat, te koud. Niets groeit op het land. Wassen voor anderen valt me steeds zwaarder. Ik pak een blok zeep op. Smeer de vuile randen in van hemden die nog gewassen moeten worden. Zuinig zijn! Zeep moet zo lang mogelijk meegaan. Water haal ik uit de rivier, zeshonderd passen hier vandaan. Sjouwen met een houten emmer. Lopen, lopen, tot de tobbe vol water is. Het koude water doet zo'n pijn aan mijn vingers! Ik heb een lap stof om mijn nek tegen de kou. Als mijn lippen barstjes beginnen te vertonen, verschuif ik de doek tot over mijn mond. De kraag van mijn jurk moet mijn nek maar beschermen tegen de wind. Een jas heb ik niet. De jurk van dikke stof, met schort, moet me zo warm houden als mogelijk is. Hoelang ben ik vandaag

‘Misschien zijn hedendaagse enthousiaste line dansers ooit echte cowboys geweest in een eerder bestaan?’

al niet bezig met de was? De winter is net begonnen. De ergste vrieskou moet nog komen. Op de donkere aarde naast de tobbe zie ik ijskristallen liggen. Ik loop naar de waslijn waar natte hemden hangen te drogen. Ze zijn zo stijf als een plank. Net zo stijf als mijn vingers. Bevroren wasgoed, wat nu? Ik weet het niet meer. Het is te koud om buiten door te gaan met wassen, maar ik moet mijn werk afkrijgen! Mijn vingers doen zo'n pijn! Ik loop terug naar het huisje, zak in elkaar en begin onbedaarlijk te huilen. Tot ik geen adem meer over heb. Ik val op mijn zij en vind het wel best. Van een afstandje kijk ik naar de vrouw die ik ben geweest. Langzaam voel ik me wegglijden van haar, een energiestroom die omhooggaat. Vrij! Ik krijg het weer warm. Behaaglijk warm. Alsof ik ontdooi. De pijn in mijn vingers verdwijnt.'

Zielsaanhechting

Toch bleek deze heldere herinnering niet van Lynn te zijn geweest. Zij had een ander leven gehad in ongeveer dezelfde tijdsperiode in hetzelfde gebied, als schoonmaakster in een bar. Niet als wasvrouw. Echter, de zielsenergie van de overleden wasvrouw haakte aan op de energie van de schoonmaakster. En liftte mee naar volgende incarnaties. Op zielsniveau was sprake van zoveel herkenning dat hun beider energiestromen verstrengeld raakten. De eens zo hardwerkende vrouwen 'moesten hun werk afkrijgen in moeilijke tijden, in koud weer'. Pas in december 2018 'ontwaakte' de meereizende ziel van de wasvrouw, toen Lynn aan het werk was. Tijdens het rondbrengen van post op een grauwe en koude middag,

voelden Lynns vingers stijf aan. Bij iedere envelop die ze in een brievenbus liet glijden, voelde ze pijscheuten door haar vingers trekken. Lynn moest die dag nog zoveel brieven en kaarten bezorgen... haar werk moest af! Ze voelde zich steeds vermoeider, kon amper op haar benen staan. Helemaal toen aanvriezende mist haar tot op het bot verkleumde. Op die middag nam de zielsenergie van de overleden wasvrouw een groter deel van Lynns aura in bezit dan alle voorgaande jaren; Lynn raakte verstrikt in gedachten en pijn die niet van haar waren. Daarom leek het alsof de herinnering aan het leven van de wasvrouw van Lynn was, maar niets was minder waar. Hoogste tijd om Lynn (en de wasvrouw-entiteit) bewust te maken van hun energieverstrengeling. Pas daarna kon de ziel van de wasvrouw vertrekken naar een andere dimensie en Lynn zich weer focussen op zichzelf en haar eigen energieveld. Zielsenergie die na het sterven gaat dolen als entiteit, kan aanhaken op andere ziels- of levensenergieën wanneer er overeenkomsten zijn. Die waren er wat hard werken betrof in zware omstandigheden in het Wilde Westen. Maar ook qua vrouwen met doorzettingsvermogen. Lynn: "Ik moest in dat leven als schoonmaakster leren volhouden, leren om blij te zijn met kleine dingen. Net als de wasvrouw had ik weinig tot geen bezittingen. Toch wist ik, en zij ook, te overleven in een kaal en onherbergzaam gebied. Er waren weinig alleenstaande vrouwen die het hoofd boven water konden houden tussen al die ruige mannen. Daar mag ik best trots op zijn." Lynn realiseerde zich hierdoor dat 'postbode zijn en kostwinner' eveneens een knappe prestatie is. Bovendien kon ze haar vingers gaan vertellen dat ze eindelijk 'vrij waren van kou en pijn'. Dit ene consult was >

‘Gewone mensen, die in eenvoudige levens hun best deden te overleven. Zulke incarnaties laten hun sporen na op zielsniveau’

© Tekst: Marianne Notschaele-den Boer, RHA Publishing.

(*) Het gratis e-book ‘Vintage Life’ (en andere gratis e-boeken) kun je via Marianne’s website www.vorigelevens.nl downloaden.

voldoende om de artritispijn grotendeels te laten verdwijnen. De gevoelsherinnering aan pijnlijke vingers hoorde niet langer bij haar, maar bij de wasvrouw. Die entiteit had nog een klein beetje hulp nodig om ‘naar het licht te gaan’, maar na uitleg hoe één en ander in elkaar stak, was dat zo gepiept. In 2019 en 2020 is Lynn niet meer bij de huisarts voor artritisklachten.

Overpeinzing

Misschien zijn hedendaagse enthousiaste *line dancers* in cowboy-outfit met bijpassende cowboyhoed, ooit echte cowboys geweest in een eerder bestaan. Misschien zijn mannen en vrouwen - gekleed in suède ‘indianenjassen met turquoise borduursels en franjes’, leren schoenen met kraaltjes aan de voeten die op mocassins lijken - vroeger wel indianen geweest in het Wilde Westen. Hullen ze zich, zonder zich daarover te verwonderen, in prettige energie van oude tijden omdat ze zich goed voelen in kleding die hen daaraan doet denken? Onbewuste herinneringen aan vroegere incarnaties kunnen ervoor zorgen dat iemand zich ‘net als toen’ wil kleden. Wedden, dat je de volgende keer anders aankijkt tegen vreemde kledingkeuzes van andere mensen? Je weet immers niet direct met welke vorige levens ze samenhangen! •